

Sygn. akt II K 302/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora Andrzeja Lisieckiego

po rozpoznaniu dnia 20.10.2014r.

sprawy **M. S. (1)**, urodz. (...) w N. M..

syna W. i W. z d. Kędzior

oskarżonemu o to, że: w dniu 14 marca 2014 roku w C. przy ul. (...), gm. J., woj. (...) nie zastosował się do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 20.06.2013r., sygn. akt II W 513/13 zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi i kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym; -

tj. o czyn z art.244kk

orzeka:

oskarżonego M. S. (2) uznaje za winnego tego, że w dniu 14 marca 2014 roku w C. na ul. (...), gm. J., woj. (...) nie zastosował się do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 03.06.2014r., sygn. akt II W 513/13, a prawomocnego z dniem 20.06.2013r., zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym przez okres 2 (dwóch) lat i kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym i czynem tym oskarżony wyczerpał dyspozycję art.244kk i za to na podstawie art.244kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; -

- na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt) tytułem kosztów sądowych w tym 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 302/14

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 03 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie sygn. akt II W 513/13 orzekł wobec oskarżonego M. S. (1), m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 2 lat. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się z dniem 20 czerwca 2013 roku i tym samym w/w środek karny zaczął obowiązywać od dnia 20.06.2013r. do dnia 20.06.2015r.

W dniu 14 marca 2014 roku w godzinach 23:00-07:00 służbę patrolową na terenie podległym KP J. pełnili funkcjonariusz policji asp. A. C. oraz st. post. M. K.. Około godziny 23:50, gdy obaj funkcjonariusze patrolowali rejon

ulicy (...) w C., M. K. zatrzymał do kontroli drogowej jadąc w/w ulicą pojazd marki S. (...) o nr rej. (...). Samochodem tym kierował M. S. (1), mimo że nie miał uprawnień do kierowania pojazdami oraz mimo w/w zakazu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. K. (k.64, 14), A. C. (k.63), wyjaśnień oskarżonego M. S. (1) (k.63) oraz na podstawie (k.1) notatki urzędowej, (k.20) odpisu wyroku, (k.38-45) wydruk z bazy (...).

Oskarżony M. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że zdecydował się na kierowanie samochodem, ponieważ jego dziewczyna A. K. „dowiedziała się, że jest w ciąży, była w złym stanie psychicznym i jechałem po nią” (k.63).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. S. (1), ponieważ są one zgodne z ustalonym stanem faktycznym, co znajduje potwierdzenie w ujawnionych w sprawie dowodach, a w szczególności w zeznaniach A. C. oraz M. K..

Świadek A. C. oraz M. K. w sposób spójny, logiczny i co istotne w sposób konsekwentny przedstawili przebieg zdarzeń z dnia 14.03.2014 roku. Policjanci zeznali, że podczas patrolu został zatrzymany do kontroli samochód, który prowadził oskarżony, poza tym także i oskarżony nie kwestionował tej okoliczności.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania w/w świadków, ponieważ ocenił je, jako logiczne i precyzyjne. A. C. oraz M. K., to funkcjonariusz policji w KP J., którzy na miejscu kontroli znaleźli się w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych. W ocenie sądu, jako osoby postronne, niebędące w żaden sposób emocjonalnie związane z niniejszą sprawą, zeznali oni prawdę, nie obciążając oskarżonego ponad jego rzeczywiste działanie.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w niniejszej sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania i z tych względów sąd nie odmówił im wiarygodności.

Reasumując, w świetle poczynionych przez sąd ustaleń, wina M. S. (1) nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.244kk. W dniu 14.03.2014r. w C. na ul. (...) nie zastosował się do prawomocnie orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 03.06.2014r., sygn. akt II W 513/13, a prawomocnego z dniem 20.06.2013r., zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym przez okres 2 lat i kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym. Artykuł 244kk penalizuje nierespektowanie orzeczeń sądu dotyczących m.in. zakazu prowadzenia pojazdów, przy czym znamiona omawianego przestępstwa są spełnione, gdy zakaz, do którego sprawca nie stosuje się, został orzeczony przez sąd prawomocnie. Wszystkie te znamiona M. S. (1) spełnił swoim czynem. Wyrok wydany w sprawie sygn. akt II W 513/13 uprawomocnił się w dniu 20.06.2013r. (k.20). W ocenie sądu nie ma także wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, ponieważ miał on świadomość orzeczenia w/w zakazu, czemu z resztą nie zaprzeczał. Poza tym, zgodnie z procedurą karną wyroki są jawne i datę ich uprawomocnienia liczy się od dnia właściwego pouczenia oskarżonego o sposobie jego zaskarżenia. Poza tym w/w wyrok uprawomocnił się w czerwcu 2013 roku, a czyn zarzucany M. S. (1) został popełniony w dniu 14.03.2014r., czyli prawie rok później. Z tego też powodu oskarżony miał dużo czasu by niejako uzmysłowić sobie, że orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz, że zakaz ten jest prawomocny. Zwłaszcza, że został on orzeczony wyrokiem nakazowym, który został mu doręczony.

W ocenie sądu, odnosząc się do dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53kk, M. S. (1) należało wymierzyć karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, czyli w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Taka kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości wyżej opisanego czynu. Jako okoliczność łagodzącą sąd uwzględnił to, że M. S. (1) przyznał się i wyraził skruchę oraz jego motywację. Oskarżony chciał pomóc A. K., z którą wówczas był w związku. Oczywiście nie chodzi o to, że sąd akceptuje taki sposób zachowania, ponieważ na niekorzyść M. S. (1) przemawia to, że mógł on skorzystać z innych możliwości, jak chociażby wezwać taksówkę.

Jednakże okoliczności dotyczące postawy oskarżonego w toku procesu, także muszą być brane pod uwagę przy określeniu wysokości orzekanej kary. Jako okoliczność obciążającą sąd uwzględnił to, że M. S. (1) był już wcześniej wielokrotnie karany (k.16) oraz co najbardziej obciąża wymiar kary, to fakt, że był już dwukrotnie skazywany za występki z art.244kk.

Uwzględniając powyższe okoliczności, sąd uznał, że nie zachodzą podstawy do skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i tym samym na przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec M. S. (1). W ocenie sądu, tak określona kara powinna spełnić pokładane w niej cele, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak także w zakresie wychowawczego oddziaływania na oskarżonego. Nie można bowiem pominąć faktu, że wprawdzie M. S. (1) przyznał się, wyraził skruchę, ale jednocześnie wykazał się dużym brakiem poszanowania obowiązujących norm prawa karnego. Już dwukrotnie sąd wymierzając oskarżonemu kary w sprawach II K 837/11 oraz VII K 566/12 dawał oskarżonemu możliwość poprawy swojego zachowania, orzekając wobec niego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też karę ograniczenia wolności. A mimo to, nie powstrzymało to M. S. (1) przed ponownym naruszeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tej sytuacji, w ocenie sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że zostały zrealizowane przesłanki z art.69§1 i §2kk.

Na podstawie art.627kpk, uwzględniając sytuację finansową M. S. (1), który zadeklarował, że posiada oszczędności w kwocie 10000 zł, sąd obciążył go kosztami procesu, które po zsumowaniu wyniosły 150 zł, w tym kwota 60 zł to opłata.